

Arrest

nr. 294 421 van 19 september 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 februari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 maart 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 januari 2023 doet verzoeker een aangifte van huwelijk met mevr. C.D., van Belgische nationaliteit. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Sint-Niklaas heeft vervolgens een onderzoek naar het voorgenomen huwelijk opgestart en het huwelijk uitgesteld tot 2 juli 2023. Ter terechtzitting heeft de advocaat van verzoeker geen kennis van een beslissing dienaangaande.

Op 23 februari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker ter kennis gebracht op 6 maart 2023. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

*“De heer / mevrouw :
naam en voornaam: A., M. A.
geboortedatum: (...)1994
geboorteplaats: El Aaroui
nationaliteit: Marokko*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING;

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder boudier te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.

Bovendien geeft het feit dat er een huwelijksaangifte werd opgesteld betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met allé bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met bet oog op verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (BUPO), van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“De bestreden beslissing miskent de door verzoeker gedane aangifte van het huwelijk.

Onder stuk 2 wordt het ontvangstbewijs gevoegd dat verzoeker en zijn aanstaande echtgenote hebben ontvangen van de Stad Sint-Niklaas n.a.v. hun huwelijksaangifte.

Volgende bepalingen voorzien in het recht om te huwen.

Art. 12 EVRM bepaalt:

“Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten welke de uitoefening van dit recht beheersen.”

Art. 23 BUPO bepaalt:

“ 2. Het recht van mannen en vrouwen van huwbare leeftijd een huwelijk aan te gaan en een gezin te stichten wordt erkend.”

Daarbij dient te worden gewezen op de bepalingen van de Omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf:

2. Opschorting van de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten :

Indien aan een vreemdeling, aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten (" BGV ") betekend werd, een ontvangstbewijs (artikel 64, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) of een ontvangstbewijs (artikel 1476, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) afgegeven werd zal de minister die bevoegd is voor de Toegang tot het Grondgebied, het Verblijf, de Vestiging en de Verwijdering van Vreemdelingen of zijn gemachtigde niet overgaan tot de uitvoering van dit " BGV ", en dit tot :

- de dag van de beslissing tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken of om melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning;

Hierin wordt uitdrukkelijk bepaald dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet meer kan worden uitgevoerd wanneer een huwelijksaangifte werd ingediend, en nadat een ontvangstbewijs werd afgeleverd.

Onder stuk 2 wordt dit ontvangstbewijs gevoegd dat verzoeker en zijn aanstaande echtgenote hebben ontvangen van de Stad Sint-Niklaas.

Uit deze bepaling kan logischerwijze (a fortiori) worden afgeleid dat na het indienen van een huwelijksaangifte geen bevel om het grondgebied te verlaten meer kan worden afgeleverd.

Indien de Omzendbrief bepaalt dat het (eerdere) bevel niet meer kan worden uitgevoerd wanneer een huwelijksaangifte werd gedaan, dient hier per analogiam (of a fortiori) uit te worden afgeleid dat geen nieuw bevel kan worden afgeleverd wanneer de Staatssecretaris kennis heeft gekregen van deze huwelijksaangifte.

Dit is ook logisch en wenselijk aangezien na de aangifte gebruikelijk een onderzoek wordt uitgevoerd naar het voorhanden zijn van een eventueel schijnhuwelijk in het kader waarvan de vreemdeling dient te worden verhoord en in het kader waarvan bijv. een woonstcontrole wordt uitgevoerd.

Door toch een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, schendt de betreffende attaché de artikelen 12 EVRM en art. 23 BUPO. Het wordt verzoeker immers door het bevel (en de uitvoering ervan) onmogelijk gemaakt om zijn huwelijk daadwerkelijk af te sluiten aangezien de voltrekking van het huwelijk onmogelijk is zonder de aanwezigheid van verzoeker voor de ambtenaar van de burgerlijke stand.¹

2.2 Verzoeker citeert artikel 12 van het EVRM en artikel 23 van het BUPO-verdrag. Daarnaast verwijst hij eveneens naar de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf.

Verzoeker citeert uit die omzendbrief de bepaling waarin wordt gesteld dat indien aan een vreemdeling aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd, een ontvangstbewijs in de zin van artikel 64, §1 of artikel 1476, §1 van het BW werd afgegeven, de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of zijn gemachtigde niet meer overgaat tot de uitvoering van dit bevel en dit tot de dag van de beslissing tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken of de weigering om melding te maken van de wettelijke samenwoning. Verzoeker concludeert uit deze bepaling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet meer kan worden uitgevoerd wanneer een huwelijksaangifte werd ingediend. Volgens hem kan uit die bepaling *a fortiori* worden afgeleid dat ook na het indienen van een huwelijksaangifte geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgeleverd, als de bevoegde minister kennis heeft gekregen van de huwelijksaangifte. Verzoeker meent dat door toch een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, de artikelen 12 van het EVRM en 23 van het BUPO-verdrag worden geschonden aangezien dit het afsluiten van zijn huwelijk onmogelijk maakt aangezien een voltrekking van dit huwelijk onmogelijk is zonder zijn aanwezigheid.

De Raad wijst erop dat artikel 12 van het EVRM en artikel 23 van het BUPO-verdrag weliswaar een recht inhouden om te huwen maar niet op een plaats naar keuze. Enkel wanneer de huwelijksplannen concreet en ernstig zijn en niet redelijkerwijze kan worden gevraagd om het huwelijk elders te sluiten, kan een verwijdering in strijd zijn met artikel 12 van het EVRM (Commissie Mensenrechten, 12 juli 1976, nr. 7175/75, X v. Federale Republiek Duitsland (onontvankelijkheidsbeslissing)).

Verzoeker toont niet aan en het blijkt ook niet uit het administratief dossier dat hij niet kan huwen in Marokko, dat tevens het land van oorsprong is van zijn Belgische partner. Verzoeker gaat in zijn betoog niet in op de motieven van de gemachtigde in de bestreden beslissing waarin deze laatste stelt dat verzoeker niet aantoonde enkel in België een gezinsleven te kunnen hebben en het niet mogelijk zou zijn een gezinsleven te ontwikkelen in het herkomstland. Het loutere feit dat verzoekers Belgische partner niet kan worden gedwongen het Belgisch grondgebied te verlaten, maakt volgens de gemachtigde niet dat zij verzoeker niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko. Zowel verzoeker als zijn partner wisten dat het gezinsleven in België van bij het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoeker in België. Waar verzoeker stelt dat zijn aanwezigheid noodzakelijk is om een huwelijk daadwerkelijk af te sluiten, kan de Raad hem volgen dat dit naar Belgisch recht is vereist. Echter, hiermee verklaart verzoeker niet waarom het voor hem en zijn partner, eveneens van Marokkaanse origine, niet mogelijk zou zijn te huwen in Marokko en aldaar een gezinsleven te leiden. Een schending van artikel 12 van het EVRM of van artikel 23 van het BUPO-verdrag blijkt niet.

Waar verzoeker wijst op zijn citaat uit de omzendbrief van 17 september 2013 kan hij enkel gevolgd worden waar hij aanvoert dat uitdrukkelijk is bepaald dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet meer gedwongen kan worden uitgevoerd wanneer een huwelijksaangifte werd ingediend. Anders dan verzoeker aanvoert, kan uit een lezing van de door hem aangehaalde bepaling niet worden afgeleid dat geen bevel om het grondgebied te verlaten meer zou mogen worden afgegeven als een huwelijksaangifte voorligt. Ook al zou de Raad begrip kunnen opbrengen voor het standpunt van verzoeker dat het vrij “onlogisch” is wel al een bevel te geven en dus een terugkeerverplichting op te leggen als de huwelijksaangifte voorligt en een eventueel onderzoek naar een schijnhuwelijk nog lopende is, terwijl men aanneemt dat de uitvoering ervan moet opgeschort worden, dan nog komt het de Raad niet toe zich over de “logica” van de bepalingen van een regel uit te spreken. Met het betoog wordt immers geen onwettigheid aangetoond.

Verzoeker licht verder niet toe op welke wijze de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt of de artikelen 1 tot en met 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991. In principe zijn deze onderdelen van het middel dan ook onontvankelijk. Mocht verzoeker toch doelen op een verkeerde

feitenvaststelling en een gebrek aan afdoende motivering met zijn betoog dat de gemachtigde op de hoogte was van zijn huwelijksaangifte, dan meent de Raad dat wat betreft de huwelijksaangifte de gemachtigde hiermee op afdoende wijze heeft rekening gehouden in de motieven die verzoeker grotendeels ongemoeid laat. In de bestreden beslissing kan immers het volgende worden gelezen: *“Bovendien geeft het feit dat er een huwelijksaangifte werd opgesteld betrokkene niet automatisch recht op verblijf.”* De gemachtigde heeft aldus geen schending begaan van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 1 tot en met 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN